

DESIRE®

A romantic couple embracing in a modern interior. The man, with dark hair and a beard, is wearing a dark shirt and a gold watch. He is kissing the woman on the cheek. The woman, with blonde hair, is wearing a teal dress and a diamond ring. They are both looking at each other with affection. The background is a warm, dimly lit room with a fireplace and a potted plant.

Yvonne Lindsayová
Pomsta a láska

YVONNE LINDSAYOVÁ

POMSTA A LÁSKA

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

měsíc uběhl jako voda a my se opět setkáváme nad novými příběhy. Nevím, jestli si to také pamatujete, je to už velmi, velmi dávno, ale kdysi býval březen nazýván měsícem knihy. To bylo v době, kdy nové knihy vycházely každý čtvrtek a před knihkupectvími se často tvořily dlouhé fronty... Ty fronty tak nějak k onomu životu neodmyslitelně patřily, patřil k němu ale i hluboký zájem o literaturu a četbu. Dnes, kdy je člověk atakován nepřehlednou nabídkou zábavy a rozptýlení, si na četbu udělá čas málokdo. Proto bych Vás rád ujistil, že si nesmírně vážím toho, že se můžeme každý měsíc potkávat a těšit se z romancí s dobrými konci. Vždyť ten náš uspěchaný a neklidný svět tolik potřebuje ztišení a více lásky. A o tom jsou mé příběhy...

S láskou

Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

POMSTA A LÁSKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Black Sheep Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2484-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2485-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2486-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Hyeny!“

Miles Wingate zmačkal noviny a ve výbuchu vzteku jimi mrštil přes jídelnu. Zmačkaná papírová koule se odrazila od naleštěné dřevěné podlahy a přistála v rohu. Nicméně křičící titulek, který mu vzal chuť na snídani, se mu už stejně usadil v hlavě.

WINJET NEPROŠEL BEZPEČNOSTNÍ KONTROLOU!

Zveřejněný článek byl nemilosrdně ostrý a odhaloval závažné nedostatky v bezpečnostních postupech v podniku na výrobu letadel WinJet v Texasu. Hrozily mu obrovské pokuty. A v nejhorším případě by mohlo dojít i k uzavření celého výrobního závodu. Milese nepřekvapilo, že noviny přetřásaly úsporná opatření jeho zesnulého otce a jeho často nepřilíš čisté obchodní praktiky. Proč by za to ale měli pykat jeho bratři dvojčata, kteří teď společnost řídili, a s nimi i zbytek rodiny? Rozčílilo ho to. Podobný vztek nezažil od chvíle, kdy se k rodinnému podniku obrátil zády a přestěhoval se do Chicaga.

Otce ale přece pohřbili už přede dvěma lety. Jeho bratři Sebastian a Sutton si tak už dávno měli všimnout nesrovnalostí, které vedly minulý měsíc k tomu hrozivému požáru. Tři dělníci byli vážně zraněni. Soudní proces se dal lehce zvládnout, o ten nešlo. Ovšem další vyšetřování a společný audit Úřadu pro

bezpečnost a ochranu zdraví při práci a Federálního leteckého úřadu, které se staly potravou pro média? To bylo něco dočista jiného a pro rodinný podnik to znamenalo vážné problémy.

„Co je mi ale do toho,“ zabručel Miles.

A protože nesnášel nepořádek, zvedl se, sebral zmuchlaný papír a hodil ho do koše na tříděný odpad. Nepotřeboval mít před očima palcový novinový titulek, aby mu bylo jasné, že musí něco udělat, jinak nebude mít klid. I když by se neměl trápit tím, že je příjmení jeho rodiny vláčeno v médiích. Už dávno se přece rozhodl distancovat od všeho, co s Wingate Enterprises souviselo.

Využil svých znalostí a kontaktů k založení vlastní firmy Steel Security a vybudoval si tým spolupracovníků, kterých si vážil a respektoval je.

Byli to lidé, kteří brali osobní i kybernetickou bezpečnost stejně vážně jako on sám. Nikdy by nedopusťtil, aby se někomu z nich něco stalo, a kdyby k něčemu došlo, vzal by odpovědnost na sebe, pokud by se neprokázal opak. Pokud šlo o Milese, jeho odpovědnost začínala a končila právě tady, v Chicagu, u jeho týmu.

To však nezabránilo pocitu, že by měl pro svou rodinu něco udělat. Rodinný podnik Wingate Enterprises se těšil dlouholetému růstu, který se opíral o kvalitní zaměstnance. Jeho rodina měla povinnost se o své lidi postarat. To, že to neudělali a že došlo k něčemu tak zásadnímu, jako selhání bezpečnosti, bylo těžké strávit. Zranění zaměstnanci měli plné právo na svého zaměstnavatele podat žalobu. Každý člověk si zaslouží, aby se z práce vrátil domů zdravý. Jenže mu na celé záležitosti něco nesedělo. Věděl, že jeho bratři nejsou jako jeho otec. Nepodřezali by si pod sebou větev a svých lidí si vážili. Měl by jim aspoň zavolat.

„Není to můj problém,“ připomněl si.

Potřeboval jít ven, vyčistit si hlavu. Byl začátek nového měsíce, středa ráno, den, kdy pracoval z domova. Obvykle to znamenalo, že si půjde na hodinu zaběhat, vrátí se domů, dá si sprchu a pak se bez vyrušování ponoří do práce. Kdyby si nešel zaběhat, věděl, že by moc dlouho u práce sedět nevydržel. Telefonát bratrům mohl počkat. Oblékl si sportovní dres, na paži si připnul telefon a vyrazil ze dveří.

Běžel po chodníku mezi svým domem a Lincolnovým parkem a cítil, jak se mu tělo konečně začíná uvolňovat a jeho pohyb nabral uklidňující rytmus. A s každým uběhnutým metrem v něm narůstal pocit, že se vzdálenost mezi znepokojivými zprávami z Texasu a jeho životem v Chicagu zvětšuje. Ano, přesně tohle potřeboval.

Chloe Fitzgeraldová se znovu zadívala na hodinky. Měl zpoždění. Každou středu přesně v osm hodin ráno si Miles Wingate chodil zaběhat do parku. Každou středu kromě této, jak to tak vypadá, pomyslela si zničeně. Což byl jen důkaz toho, že vždycky se může stát něco, co člověku dokonale zhatí plány. Přecházela po chodníku sem tam a přemýšlela, zda by to dnes neměla vzdát a všechno si znovu promyslet. Najít jiný způsob, jak zinscenovat *náhodné* setkání s mužem, které by jí otevřelo cestu k pomstě za to, co Wingatovi způsobili její rodině.

Na tohle čekala tak dlouho. Vlastně celé roky. Do očí se jí najednou draly slzy zklamání. Proč zrovna dnes musel změnit plány? Nebylo to kvůli tomu, co dnes bylo ve všech médiích? Když si přečetla zprávu o tom, že slavná rodina Wingatových je vyšetřována pro neplnění požadavků bezpečnosti práce, cítila hluboké uspokojení. Koneckonců už bylo načase, aby je někdo klepl přes prsty. Nebylo spravedlivé, že její

rodina trpěla, zatímco oni prosperovali. Zvlášť když zesnulý Trent Wingate postavil velkou část úspěchu společnosti WinJet na neštěstí jejího vlastního otce poté, kdy ho Trent svou bezohledností dohnal k sebevraždě.

Vyrůstala se stigmatem dítěte, jehož otec si sáhl na život, a to v ní zanechalo stopy. Jizvy, které ještě prohloubila matčina hořkost z toho, že musela opustit život v Texasu a přijmout milosrdnou pomoc od příbuzných v Chicagu. Ne, jejich život nebyl snadný. A Chloe měla spoustu času přemýšlet o Wingatových a o tom, co by udělala, kdyby měla příležitost ke spravedlivé odplatě.

Když zjistila, že mladší syn Wingatových žije v Chicagu a nepracuje pro rodinnou firmu, cítila, že se své pomstě ocitla blíž. Nepovažovala Milese za nevinného. Ano, podle ní by měly hříchy otce padnout i na hlavu jeho potomků, kteří odjakživa považovali svůj privilegiovaný život za samozřejmost. Bylo načase, aby svého milovaného otce viděli takového, jaký skutečně byl: jako bezcharakterního, ničeho se neštítícího darebáka.

Wingatovi si nemohli dovolit další špatnou reklamu v médiích a Chloe měla reportérům co předložit. Vše samozřejmě, až přijde ten správný čas. Pro začátek kontaktovala novináře, který napsal článek o požáru ve WinJet s nabídkou, že mu předá informace, které ukážou rodinu ve velice zajímavém světle. Pověděla mu, kdo je a co jejímu otci provedl Trent Wingate, ale reportér řekl, že příběh je už starý a že potřebuje něco z poslední doby, s čím by to spojil. A tak uvedla do pohybu svůj plán.

Nejprve se chtěla dostat blíže k rodině Wingatových. Pak, až se dostane mezi ně, zveřejní, co jejich otec provedl jejímu. A ukáže jim, jak moc to bolí,

když je zradí někdo, od koho by to nečekali. Nejdřív se ale potřebovala s někým z rodiny seznámit, a pokud si dnes Miles Wingate nepůjde zaběhat jako obvykle, mohly by se její plány zhatit.

Na to nechtěla ani pomyslet.

Strávila plánováním tolik času. Vymýšlela a čekala, až bude moci svůj plán uskutečnit. Až bude mít coby učitelka na základní škole prázdniny. Teď jí připadalo hloupé, že všechno vsadila na první náhodné setkání během jeho pravidelného ranního středečního běhu. Ale tehdy jí to dávalo smysl. Jako náhodou se s ním srazit. Dát se s ním do hovoru. A pak s ním zajít třeba na drink nebo na večeři. Věděla, že je hezká a že Miles zrovna s nikým nechodí. Přece by na její návnadu skočil, nebo ne?

Bylo vidět, že má rád pravidelnost. To ji povzbudilo. Až na to, že dnes svou rutinu porušil. Za normálních okolností by Miles už dávno proběhl tímto úsekem cesty a mířil by k památníku. Chloe zůstala stát a pátrala v okolí po vysoké postavě, kterou posledních pár týdnů sledovala.

Možná by se měla rozeběhnout a hledat ho jinde. Třeba dnes zvolil jinou trasu. Třeba na něj narazí někde jinde. V parku bylo tolik možností. Neměla ráda nejistotu. Té už si v životě užila dost. Pravidelnost Milese Wingata ji uklidňovala. Utvrzovala ji v tom, že je její plán dobrý.

Rutina byla také základem jejího vlastního života. Byl to jeden z důvodů, proč se stala učitelkou. Milé dětské tváře v její třídě se sice začátkem každého školního roku měnily, ale základy zůstávaly stejné. Nejdůležitější byla struktura. Plánování.

Potřebovala nový plán.

Chloe se otočila a vydala se ke svému autu přesně v okamžiku, kdy se k ní přibližila vysoká mužská

postava a vrazila přímo do ní. Náraz ji srazil na zem a vyrazil jí dech. Přistála na cestě na zadku a vyděšeně vykřikla „Och!“

„Moc se omlouvám,“ spustil muž. „Jste v pořádku? Není vám něco? Můžete se postavit?“

Vzhlédla. Ranní slunce nad ním svítilo jako svatozář a ona nedokázala rozeznat jeho rysy, ale v jeho hlubokém mužném hlase bylo něco, co znala z videí, které si o něm a jeho firmě našla na internetu.

Miles Wingate osobně.

Její radost z toho, že narazila na svou kořist, byla zmírněna skutečností, se sotva dokázala popadnout dech.

„Moment,“ podařilo se jí ze sebe vypravit a zvedla ruku se zdvihnutým ukazováčkem.

Poklekl před ní na jedno koleno. Konečně mu viděla do tváře a měla pocit, že dostala další ránu. Ten muž byl takhle naživo mnohem víc... mnohem... přitažlivější, než na obrazovce nebo ve zprávách.

„Nic mi není,“ vysoukala ze sebe nakonec, i když jí srdce bušilo až v krku. Spíš kvůli jeho blízkosti než té srážce. „Podívejte, omlouvám se. Připletla jsem se vám do cesty. Vy jste v pořádku?“

Usmál se. „Já ano. Spíš mi děláte starosti vy. Jste v pohodě? Neublížila jste si? To bylo ale tvrdé přistání, jen co je pravda.“

Opatrně se pohnula. Bolel ji zadek, ale to by mu nikdy nepřiznala.

„Jen jsem se pořádně lekla,“ řekla s úsměvem. „Ještě jednou se moc omlouvám. Měla jsem koukat, kam jdu.“

„Když vy jste najednou změnila směr, ale stejně jsem měl dávat větší pozor.“ Narovnal se a natáhl k ní ruku. „Můžu vám pomoci vstát?“

Na vteřinu zaváhala. Zaujala ji staromódní

zdvořilost v jeho texaském tónu. S mámou už žily v Illinois tak dlouho, že už téměř zapomněla, jak texaský přízvuk zní.

„Děkuju.“

Chloe mu vložila ruku do dlaně a dovolila mu, aby jí pomohl na nohy. Ruku měl teplou a silnou a ona navzdory všemu ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Pustil ji, jakmile se postavila. Bylo by tak snadné jejich fyzický kontakt prodloužit, ale on to neudělal. V jeho doteku nebylo naprosto nic nepatřičného, i když kdesi v mysli jí probleskla zvědavost, zda cítil stejný elektrický výboj jako ona.

„Vy máte na ruce krev?“ zeptal se a vytrhl ji ze zamýšlení.

Chloe otočila ruku dlaní vzhůru. Byla trochu odřená. To bylo určitě od toho, jak dala ruku za sebe, aby se pokusila zbrzdit pád. Vlastně si uvědomila, že ji bolí i celé zápěstí.

„To bude v pořádku. Nic to není.“

„Můžu se podívat?“

Zase ta zdvořilost. Podala mu ruku a zalapala po dechu, když se jí jemně dotkl.

„Bolí to, když udělám tohle?“

„Trochu,“ přiznala.

Ve skutečnosti ji zápěstí bolelo už pořádně a začínalo otékat.

„To se mi vůbec nelíbí,“ zavrtěl hlavou Miles Wingate. Podíval se na ni a mezi jasně zelenýma očima se mu objevila ustaraná vráska. „Tohle je potřeba ošetřit. Dovolte mi, abych vás odvezl na zdravotní středisko.“

„Ne, vážně, budu v pořádku. Dám si na to trochu ledu, stáhnou to obinadlem, a bude to.“

„Poslechněte, cítím se za vaše zranění odpovědný. Dovolte mi, abych vám pomohl.“

Chloe se kousla do spodního rtu. Věděla přesně,

kdo je, ale on o tom neměl ani tušení. Jak by se v takové situaci zachovala normální žena? Určitě by se hned zpočátku nechovala příliš důvěřivě. Nebo ano?

„Ne, to je v pořádku,“ přinutila se říct a neochotně se vymanila z jeho doteku. Trochu zavrávala a druhou rukou si zápěstí chytla. „Mám auto kousek odtud. Budu v pohodě.“

Miles se narovnal. „Podívejte, vím, že mě neznáte, ale já vám nechtěl ublížit. Dovolte, abych se řádně představil. Miles Wingate, k vašim službám. A můžete mi věřit. Vlastně bezpečnost je můj obor, takže naprosto chápu, proč se zdráháte moji pomoc přijmout. Jenže já se cítím povinen vám ji nabídnout a postarat se o vás. Ale samozřejmě vás nechci do ničeho tlačit.“

Pak se na ni usmál a tvářil se tak upřímně, že si nemohla pomoci a úsměv opětovala.

„Chloe Fitzgeraldová,“ zamumlala. „A děkuju za upřímnost.“

„Dovolíte mi, abych vás doprovodil k autu?“

„To by od vás bylo milé. Potřebuju jen...“ Chloe se rozhlédla po svém mobilu. Držela ho v ruce, když upadla. Našla ho ležet o pár metrů dál na cestičce. Měl rozbitý displej. „No to snad ne,“ vyhrkla zoufale.

„Tak za tohle můžu já. Vyměním vám ho. To je to nejmenší, co můžu udělat.“

Chloe nevěděla, co na to říct. Měla pocit, že by měla protestovat, ale rozhodně si teď nemohla dovolit koupit nový telefon.

„Já...“ začala, ale Miles její protest přerušil dřív, než se stačila plně vyjádřit.

„Slečno Fitzgeraldová, dovolte mi, abych vám koupil nový telefon. Věřte mi, rozhodně mě to nezruinuje.“

Ve způsobu, jakým ta slova vyslovil, bylo něco, co ji popudilo. Byla to kombinace očekávání, že se

neodvází ho odmítnout, smíšená s faktem, že nákup nového přístroje mu žádnou díru do rozpočtu neudělá. Spolkla hořkou poznámku, která ji napadla, a přinutila se k úsměvu.

„Prosím, říkejte mi Chloe. A děkuju. Normálně bych takový velkorysý dárek nepřijala, ale bez telefonu jsem dočista ztracená.“

„Stejně jako my všichni,“ nechal se slyšet a znovu se usmál.

Automaticky mu úsměv opětovala a připadala si jako idiot. Když on byl tak... dokonalý. Příliš hezký, příliš zdvořilý, prostě *příliš* všechno! A každá buňka v jejím těle, která zrovna neúpěla bolestí, na něj reagovala způsobem, který nečekala.

„Kde parkujete?“ zeptal se Miles a nevšímal si zmatku, kterým si tak očividně procházela.

Chloe mu popsala, kde parkuje, a společně se vydali změtí cestiček v parku.

„Chodíte sem běhat často?“ zeptal se po chvíli Miles.

Chloe se zachichotala.

„Co je? Co je na tom vtipného?“

„Já jen, že asi máte strach, že se znovu srazíme,“ zavtipkovala a podívala se na něho.

Což ovšem znamenalo, že se přestala koukat pod nohy a na nerovné cestě se jí zvrtil kotník. Miles ji pohotově zachytil a pomohl jí udržet rovnováhu. K její nechuti ji však stejně rychle pustil. Teplo jeho ruky a jemnost jeho doteků v ní probouzely touhu po něčem... něčem dalším.

Směšné, řekla si. *Vždyť ho sotva znám*. Nebyla ten typ, který by na muže tak snadno reagoval. Její dosavadní, většinou dost umírněné vztahy, byly jen ojedinělé. Chloe hledala rovnováhu mezi svým pracovním životem a péčí o matku, která měla sklony k depresím,

a Chloe měla obvykle pocit, že už jí nezbývají ani síly ani čas na svůj vlastní život. Většina lidí její vztah s matkou nechápala, a dokud se nenajde ten pravý a výjimečný, ráda si počká. Kromě toho by jí vztah komplikoval plány na pomstu.

Po páteři jí přejel záchvěv strachu.

Pomsta.

Takové kruté slovo.

Měla na to, aby ji dotáhla do konce?

DRUHÁ KAPITOLA

Miles kráčel vedle štíhlé ženy, kterou srazil k zemi. Jak mohl být tak neopatrný? Nebylo jeho zvykem srážet drobné modrooké blondýnky jako kuželky. To tedy rozhodně ne. Za normálních okolností by si téhle krásky určitě všiml. Dokonce i teď silně vnímal lehce opálený tón její pleti, jemné křivky jejího těla pod sportovním dresem a to, jak lehce pootevřela ústa při prudkém nádechu. Neměl by na ni takhle zírat, káral se v duchu, ani na ni takhle reagovat, když cítil, co s jeho tělem dělá její blízkost. Opravdu měl pocit, že jí dluží mnohem víc než jen nový telefon, a to, jak začínalo vypadat její zápěstí, mu začínalo dělat vrásky na čele.

„Tak jsme tady,“ řekla.

Zastavila u starého modelu sedanu, který vypadal, že už má nejlepší léta dávno za sebou. Nahlédl dovnitř a všiml si řadicí páky.

„Budete moct řídit?“ zeptal se a ukázal rukou do kabiny auta.

„Aha, na to jsem ani nepomyslela.“

„Začíná vás to pořádně bolet, že?“ ptal se naléhavě.

Zdálo se, že to přiznává nerada, ale nakonec přikývla.

„Já vás na to vyšetření odvezu. To poslední, co vám dnes ještě chybí, je dopravní nehoda.“

„Nechci vás zdržovat. Určitě máte důležitější věci na práci.“

„Co je důležitějšího než pomoc dámě v nesnázích?“
Zasmála se, přesně, jak si to přál.

„Tak dobrá. Děkuju.“

Dokud jeho nabídku nepřijala, neuvědomoval si, jak moc se mu s ní nechce rozloučit.

„Klíčky?“ zeptal se a natáhl k ní ruku dlaní vzhůru.

„Na předním kole.“

„Děláte si ze mě legraci, že?“

Gestem ukázala na přiléhavé běžecké kalhoty, které měla na sobě. „Nemám kapsu.“

„Tyhle věci ale mívají kapsu vzadu, ne?“

„Tohle je levná verze,“ pokrčila lehce rameny.

„Jako bezpečnostní poradce vám ani nedokážu říct, jak je tohle riskantní,“ zabručel a vytáhl klíče z nepříliš důmyslné skřípky. „Máte štěstí, že tady to auto ještě stojí.“

„Já vím, ale říkala jsem si, že je tak staré, že určité níčí pozornost nepřiláká.“

Otevřel jí dveře spolujezdce a ty hlasitě zaskřípaly na protest. „Aha, už vám rozumím,“ poznamenal jízlivě.

Znovu se zasmála a Miles najednou cítil, jak se mu cosi uprostřed hrudi sevřelo. Jakmile si nastoupila, zabouchl za ní dveře a pak se posadil na místo řidiče.

„Doufám, že když jste byla malá, tak vám maminka říkala, abyste nenastupovala k cizím lidem do auta, že?“

„Říkala. Naznačujete, že s vámi nejsem v bezpečí?“

Její slova v něm probudila silné ochranné instinkty.

„Můžete si být jistá, že se mnou jste v naprostém bezpečí.“

„To ráda slyším,“ pronesla, než si rozpačitě zapnula bezpečnostní pás. „Hrozně nerada bych vám totiž musela ublížit.“

Ústa se mu roztáhla do úsměvu. „Ublížit, vy mně?“

„Máma mě taky přihlásila na kurzy sebeobrany.“

Divil byste se, co všechno dokážu i jednou jedinou zdravou rukou.“

Pomalů přikývl a otočil klíčkem v zapalování. „To je dobré vědět.“

Když dojel k nejbližšímu zdravotnickému středisku, zaparkoval, a Chloe se k němu otočila čelem.

„Podívejte, opravdu už vás nechci víc zdržovat. Nemusíte tu se mnou zůstat. Jsem si jistá, že jakmile mi zápěstí zavážou, budu moci řídit.“

„Nezdržujete mě, a co se týče toho zápěstí, to necháme na lékaři, ano?“

O dvě hodiny později byli zpátky u auta a Chloe nepřestávala protestovat.

„Nemusel jste to za mě platit, pane Wingate. Mám pojištění.“

„Milesi.“

„Cože?“

„Říkejte mi Milesi,“ opravil ji s úsměvem. „A ano, *musel* jsem to za vás zaplatit. Kdyby nebylo mě, tak by se vám to bývalo nestalo.“

„Bylo to celé moje vina,“ zaprotestovala polohlasně.

Byla bledá. Vyšetření zápěstí bylo bolestivé, ale oběma se ulevilo, když rentgen ukázal, že není zlomené. Teď však byla očividně unavená.

„Co kdybychom se přestali dohadovat, čí chyba to byla? Doprovodím vás domů a pak zařídím, aby vám přivezli nový telefon.“

„Ne, na ten telefon zapomeňte. Určitě mám doma ještě nějaký starý, který můžu nabít, než si ten rozbitý vyměním.“

„O tom nechci ani slyšet. Podívejte, slečno Fitzgeraldová...“

„Chloe. Pokud vám mám říkat Milesi, tak vy mi musíte říkat Chloe.“

„Chloe.“ Líbilo se mu, jak její jméno zní, když ho

vysloví. Ve skutečnosti se mu toho na této ženě líbilo ještě mnohem víc. „Něco vám o sobě prozradím, Chloe. Já jsem strašně tvrdohlavý chlap.“

Zamračila se. „Znamená to, že vám je jedno, co si druzí myslí?“

„Ale mě zajímá, co si druzí myslí. Tak zjistím, co potřebují. V mém oboru by byla chyba se o názory druhých nezajímat.“

„Říkal jste, že děláte v bezpečnosti?“

„Ano. Osobní i zabezpečení objektů.“

„Jen vy sám?“ zeptala se.

„Ne, pracuje pro mě tým odborníků.“

„Takže vy všemu šéfujete?“

Ústa se mu roztáhla do úsměvu. „No, možná ne všemu. Ale jsem šéfem Steel Security, takže mi věřte, že zaplacení vašich účtů za léky a nový telefon mě finančně nezruinují.“

Podívala se mu přímo do očí. Najednou si všiml, že její bleděmodré duhovky jsou poseté zlatavými tečkami. Byly to oči, do kterých by vydržel hledět dlouho, a nakonec se v nich spokojeně ztratit.

„Doporučil byste na základě vašich zkušeností odborníka na bezpečnost ženě, aby se nechala domů odvézt cizím člověkem, jako jste vy?“

Miles se zasmál. „Za normálních okolností ne. Vlastně bych to důrazně nedoporučil. Nicméně pokud byste si chtěla promluvit s mým asistentem v kanceláři, jsem si jistý, že by vám moji totožnost, a doufám i důvěryhodnost, potvrdil a zaručil se za mě.“

Chvíli na něj upřeně hleděla a pak lehce přikývla. „Jako učitelka jsem se naučila docela dobře odhadovat charaktery a myslím, že s vámi budu v pohodě. Přijímám vaši velkorysou nabídku.“

„Výborně. Teď vás odvezu domů, abyste si mohla konečně odpočinout.“

„A co vy? Jak se dostanete domů?“

„Zavolám si odvoz. Upřímně, tohle nebude žádný problém. Takže? Kam to bude?“

Řekla mu svou adresu a on zvedl obočí.

„Do Midlothianu? To jste tedy jela pěknou dálku, jen abyste si zaběhala v parku.“

Pokrčila rameny a podívala se z okna. „Mám ten park ráda.“

Miles na ni hleděl, ale ona upírala pohled ven z okna. Nemohl si pomoci, ale musel si to přiznat. Zaujala ho způsobem, který nechtěl ignorovat, ale zároveň na ní bylo něco, co v něm spouštělo varovný alarm. Něco, co nedokázal přesně pojmenovat. Něco, co v něm vyvolávalo zvědavost na profesionální i osobní úrovni.

Miles nastartoval a vyjel z parkoviště. Pak zamířil do Midlothianu. V tuto denní dobu jim cesta bude trvat tak čtyřicet minut. Znovu ho napadlo, proč si dnes ráno chtěla zaběhat zrovna v Lincoln Parku, když to tam má z domu tak daleko.

Přestala hledět z okna a zadívala se na něho. „Vždycky hledám místa, kam bych svou třídu mohla vzít na celodenní výlet. Lincoln Park Zoo je jedno z mých oblíbených míst. Proto jsem si tam dnes ráno zajela.“

„Hele, žádný problém,“ řekl a divil se, proč zní trochu defenzivně.

„Nechtěl byste se zastavit na kafe nebo něco studeného k pití, než si zavoláte odvoz?“ zeptala se nečekaně a změnila téma.

Miles chtěl už už odmítnout, ale pak si to rozmyslel. „Moc rád, to by bylo skvělé. Díky. I když jakožto bezpečnostní expert bych to nedoporučoval.“

Rozesmála se. „Jsem si jistá, že od vás mi nic nehrozí.“

Vystoupili z auta a on ji následoval po cestě k malému jednopatrovému domku. Vpustila ho dovnitř. Měla

doma čisto a uklizeno, a obydlí bylo zařízeno jen tím nejnnutnějším. Pohovka a křeslo v obývacím pokoji, televize na stěně a malý konferenční stolek. Vešli do kuchyně, kde Chloe jednou rukou dolila do kávovaru vodu a pak se snažila nabrat a odměřit kávu.

„Počkejte, udělám to já,“ řekl Miles a přistoupil k ní.

Když mu podávala odměrku, jejich ruce se o sebe otřely a on se jí zahleděl do očí. Zorničky se jí roztáhly, a to v něm vyvolalo docela velkou zvědavost. Ona ho totiž přitahovala a bylo pro něj zadostiučiněním, že ani on jí není lhostejný. V tu chvíli věděl, že se s Chloe Fitzgeraldovou bude vídat častěji.

Chloe se opřela o kuchyňskou linku a sledovala, jak se Miles pohybuje v malém prostoru a připravuje kávu.

„Moc vám to coby rytíři v lesklé zbroji jde,“ škádli-la ho, když přístroj zapípal, což znamenalo, že je káva hotová.

Miles kávu nalil do přichystaných šálek. „Já se snažím, aby mi šlo všecko.“

„Takových dětí jsem za ta léta učila několik.“ Podívala se na něho a viděla, jak se soustředí. „Jsou na sebe náročné. Na své okolí taky. Jste takový i v dospělosti?“

Krátce se zasmál. „Na to byste se měla zeptat mé rodiny. Nebo možná mých zaměstnanců. Jsem si jistý, že by se jich pár našlo, kteří by vás rádi uvedli do ob-razu.“

„Budu si to pamatovat.“

Vzala si nabízený šálek a vydala se do obývacího pokoje. Miles ji následoval a posadil se vedle ní na pohovku. Chloe ochutnala kávu.

„Je výborná, děkuji. Jsem si jistá, že ji dělám úplně stejně jako vy, ale ta moje nikdy takhle dobrá není.“

„Recept je naše rodinné tajemství,“ řekl a mrkl na ni.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pomsta a láska***

.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.